

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

พูดแบบเหนือโลก

โห เราสงสารจริงๆ นะ ที่ไหนๆ จะมาคำนึงคำนวณถึงว่าไกลว่าใกล้เราไม่มี มีแต่ความเมตตา ไกลเท่าไรยิ่งสงสาร ที่อยู่ลึกลับซับซ้อนนะ คำว่าไกล ไกลจากที่นี้ไป ที่นั่นอยู่ในที่ลึกลับซับซ้อนที่เราไปนะ ทางจังหวัดเลยก็ขุนอำเภอภูเรือ อำเภอภูหลวง อยู่ในชอกเขาทั้งนั้นที่เราไป ดันดันเข้าไป ถ้าที่ไหนใกล้ถนนหนทาง สะดวกสบายอย่างนั้นก็ไม่ค่อยเท่าไร เราไม่ค่อยติดใจนัก เราไม่ค่อยไป ส่วนมากจะไปอย่างนั้นละ ไปที่ลึกลับซับซ้อนในเขานูน โส้ สงสารนะ คือเราไปก่อนที่จะได้ปฏิบัติต่อโรงพยาบาลเหล่านี้ เราไปโรงพยาบาลเข้าถึงกระทั่งห้องครัวโรงพยาบาล ห้องครัวคนไข้ เข้าไปชอกแซกซิกแซก เหมือนอะไรพูดไม่ถูกนะ คือไปหาความจริง ในครัวคนไข้โรงพยาบาลนั้นเข้าไปดูๆ ถ้ามการจับการจ่ายการอะไรๆ เรียบร้อยแล้วนั้นละเราปฏิบัติถูกละที่นี้ และโรงพยาบาลอื่นๆ ก็คำนวณคล้ายคลึงกัน เราปฏิบัติอย่างนั้นเรื่อยมา

โรงพยาบาลนี้เรียกว่าเป็นพิเศษ ในตัวของเราและใจของเราด้วย นักทางโรงพยาบาลมากที่สุด เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าติดหนี้ได้ เราช่วยโลกมานี้มานานสักเท่าไร ช่วยตักไหนๆ ที่ไหนๆ แม้แต่โรงพยาบาลเองที่เราเคยติดหนี้อยู่เสมอ สร้างตักนี้เราไม่ได้ติดเหมือนกันกับทุกๆ ไป โรงพยาบาลก็ไม่ติด เพราะเราคำนวณไว้เรียบร้อยแล้วจ่ายตามนั้นๆ ไม่ติด แต่ที่ติดก็คือว่าปุบปับเข้ามา เครื่องมือแพทย์ที่จำเป็นๆ หรือเป็นรถก็เป็นรถจำเป็นจริงๆ รถเกิดอุบัติเหตุพังทลายลงไปอย่างนี้ นี่ก็จำเป็น ปุบปับ เอา ให้เลย ติดหนี้ โรงพยาบาลติดหนี้แบบนี้มากกว่า ถ้าเป็นการสร้างตักสร้างอะไรอย่างนี้ไม่ติดเหมือนกันกับทุกๆ ไป เพราะอยู่ในกฎเกณฑ์ของเราที่กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว แล้ว ไม่ติดส่วนที่นอกจากนี้ไปติดอยู่เรื่อยแหละ เครื่องมือ บางทีก็รถเกิดอุบัติเหตุ ไม่มีรถใช้ ปุบปับเข้ามา ให้ทันทีเลย นี่เรียกว่าติดก็ยอมติด ให้เลย

เราคิดถึงเรื่องคนไข้ โห สงสารมากนะ มันสองร้อยกว่าโรงที่วัดนี้เกี่ยวข้อง รถเป็นร้อยกว่าคันละมั้ง รถพยาบาล อย่างโรงพยาบาลศูนย์เราก็ไม่ลืมนะ ให้ ๔ คันนะนั่น ค่ายประจักษ์นี้คันหนึ่ง ที่ไหนใหญ่เท่าไรยิ่งให้มากๆ ความจำเป็นมาก หนองบัวลำภูนี้ไปให้เองไม่ได้ขออะ คือที่แรกเป็นอำเภอ เราก็ช่วยอำเภอเต็มกำลัง ที่นี้พออำเภอยกขึ้นเป็นจังหวัด เราก็ช่วยจังหวัด ส่วนทั้งหลายในจังหวัดบกพร่องอะไรๆ เราก็ไปช่วย หนองบัวลำภูได้ช่วยมากอยู่ พอเข้าไปเห็นที่จอดรถ เดินเข้าไปดูว่าชำรุดมากน้อยเพียงไร พอเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องให้ พอไปนั่งปั๊บก็บอกให้เลยคันหนึ่ง เขาไม่ได้ขอ จากนั้นเขาก็ขอเรื่อยๆ เครื่องไม้

เครื่องมืออย่างละเป็นล้าน ล้านขึ้นไป ๆ แล้วดูมีแต่ความจำเป็นทั้งนั้น เอา ให้ ๆ อย่างนั้นแหละ จึงได้ติดหนี้

สำหรับโรงพยาบาลศูนย์นี้รู้สึกว่ามันจริง ๆ ยกให้เป็นอันดับหนึ่งก็ได้ที่เราช่วย ไม่ทราบว่ามีกี่ล้านบาท เฉพาะเครื่องมือที่เราให้หมอร้อยเปอร์เซ็นต์เลยไม่หักบกร่อง แล้วเวลาเครื่องมือเครื่องมือสำหรับทำตาบกร่องอะไร เราเปิดโอกาสไว้ขนาดนั้น ปวารณาเปิดไว้เลย คือเอาหมอตาคือสำคัญ เครื่องมือเครื่องมืออะไรที่มีความจำเป็นที่ควรจะมาใช้กับคนไข้ทางตาแล้วให้ส่งได้เลย เราบอกให้ส่งเลย พอตกมาแล้วหมอตตรวจดูคุณภาพของเครื่องมือที่สมบูรณ์แล้วส่งบิลเข้าไป ไม่ต้องไปขออนุญาตจากเรา เราเปิดไว้หมดแล้ว เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลอุดรสำหรับตานี้สมบูรณ์เต็มที่ตลอดมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๐

ที่เราทำได้เพราะอะไร ก็เราไปทำตาของเราที่โรงพยาบาลหมออูทัย หมออูทัยก็เป็นลูกศิษย์ เวลาบวชก็มาอยู่ที่นี้ เวลาไปทำตาแล้วเห็นคุณค่าของตามากมาย มาอยู่ที่นี่ ๓ วัน เข้าโรงพยาบาลเลย เชิญหมอมหาวิทยาลัยอะไรมาประชุมกัน เอาปัจจุบันยกทัพใส่กันเลย เวลาเอาเอาจริง ๆ นะเราไม่เหมือนใคร คือทุ่มใส่กันเลย เราเอาเต็มเหนี่ยวเรา เฉพาะอย่างยิ่งตาเอาเต็มเหนี่ยวเลย ทางโน้นตกลงกันเรื่องหมอร่องอะไรไม่ครบเพราะเครื่องมือไม่พอ ตกลงยืนยันกัน ถ้าเครื่องมือพอแล้วจะครบไหม ครบเขว่า เอา ถ้าอย่างนั้นเอาเลย ให้หมอมานี้ให้ครบ เครื่องมือส่งเดี๋ยวนี้เลย ส่งให้หมดเครื่องมือแพทย์สำหรับตานี้ไม่หักบกร่องเอา ส่งมาให้หมดเลย อย่างนั้นละ เรียกว่าทุ่มใส่กันเลย ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้

รู้สึกว่ารอดตานี้คนมาจริงๆ เราไปที่ไรห้องตานี้แน่นตลอดเลย ห้องอื่นไม่ค่อยเท่าไร ห้องตาไปที่ไรแน่น ๆ เราจึงถามหมอ เป็นยังไงห้องตานี้มาเวลาไหนถึงแน่นอยู่ตลอดเวลา ไม่เห็นบกร่อง ห้องอื่นยังบกร่อง โอ้ย มาทั้งหมด ทางภาคอีสานเรียกว่าหมดเลย ก็มีแต่(รพ.) ศรีนครินทร์ หมอบอกเลย ศรีนครินทร์เท่านั้นที่รักษาตา แล้วทางศรีนครินทร์ก็สู้อุดรไม่ได้ เขาบอกงั้นนะ แม้หมอมหาวิทยาลัยก็บอกเหมือนกัน บอกว่าสู้อุดรไม่ได้เรื่องเครื่องมือตา แล้วยกคนไข้ที่โน่นมาให้อุดรเป็นผู้แบก โอ้ย สู้ไม่ได้แบบนี้ไม่เอา เขาส่งมาเรื่อยๆคนไข้โรคตา เพราะเครื่องมือของเราครบเลย นี่ช่วยมากที่สุด อุดรนี้มาก

เรื่องเครื่องมือเครื่องมืออื่น ๆ ไม่ต้องพูดนะ เครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์เต็มเหนี่ยวเลย อุตสาหกรรมก็สองเครื่องใหญ่ เครื่องละ ๓ ล้าน เราไม่ลืมนะ รถ ๔ คัน ตึกหลังหนึ่งสร้างให้ สองชั้น จึงว่ามากกว่าโรงพยาบาลทั้งหลาย นี่เราส่งสารคนไข้ ส่งสารหมอมหาวิทยาลัย ถ้าไม่มีเครื่องมือไม่มีอะไร หมอก้าวไม่ออก คนไข้หมดหวัง เพราะฉะนั้นจึงต้องพยุงทั้งสอง พยุงหมอมหาวิทยาลัย พยุงคนไข้ ด้วยการช่วยเหลือแบบนี้ เอาอย่างนั้นแหละเรา เอาจริงเอาจังมาก

เรื่องโรงพยาบาลเราถือเป็นพิเศษทั้งนั้นละ เพราะฉะนั้นใกล้ไกลจึงไม่สำคัญ พอไปถึงไปเลย ยิ่งสถานที่อึดอัดขัดสนยิ่งไปบ่อย ไปแล้วขัดข้องอะไรถาม เครื่องมืออะไรๆ ขาดถาม ทางนั้นบอกมา ให้เลยๆ ที่อยู่ชอกแซกซึกแซ็กเราช่วยเยอะ เช่น ภัคดีชุมพลนี่ โถ ไม่ใช่บ่อย ที่ไหนอึดอัดขัดสนนั้นละเราจะไปช่วยมาก มันเป็นเองนะเราพูดจริงๆ มันเป็นด้วยความเมตตาสงสาร ไม่ได้ว่าใกล้ว่าไกล ลำบากลำบากอะไร มันคิดถึงแต่ผู้ที่จำเป็นจนตรอกจนมุมหวังพึ่งผู้อื่น เช่นคนไข้หวังพึ่งผู้อื่นร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าผู้อื่นไม่มีแก้ไขช่วยกันแล้วคนไข้ก็หมดหวัง ตายได้ด้วย เราคิดเห็นอย่างนั้นจึงต้องอุตสาหะพยายาม

เวลานี้ก็ทำหกรงที่กำลังช่วย ที่เรามีพอช่วยนี้ก็คือว่าเขามารับเป็นงวดๆ งวดนี้มารับระยะนั้น งวดนั้นมารับระยะนั้น งวดนี้มารับระยะนี้ ถ้าเขาพร้อมกันมาทีเดียวหมด เราตายเลย คือเราไม่มีเงินขนาดนั้น เรามีพออุทิศเท่านั้น เอ้า พอมีมาพอสมควร เอา ใ้งวดนี้ไปใ้งวดนั้นไป อยู่อย่างนี้ เราช่วยจริงๆ คือในตัวของเราเราบอกได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ว่าในตัวของเราเราต้องการอะไร บอกได้เลยร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าไม่มี มีแต่เฉพาะอาหารบิณฑบาตอาศัยประชาชนญาติโยมเขามาบำรุงธาตุชั้นนี้ เพื่อทำประโยชน์ให้โลกเท่านั้นเอง นอกนั้นเราไม่มี เราจึงได้ช่วยเติมกำลัง

สมบัติเงินทองข้าวของในวัดนี้ไม่มีคำว่าเก็บตั้งแต่เริ่มสร้างวัด ไม่มีเลย มีเท่าไรหุ่มนี่ช่วยโรงพยาบาลมาตั้งแต่เริ่มแรกนะ ตั้งแต่เริ่มสร้างวัด โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล เริ่มช่วยมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด จึงไม่มีเงินติดตัวตลอดมา แล้วก็ช่วยมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงออกเป็นโครงการช่วยชาติ มีแต่หุ่มลงๆ เรื่องเงินที่เขาถวายตามอัยยาศัยมาถวายเราน้อย่าพูดถึงเลย ดูความจำเป็นของโลกของส่วนรวม เราดูนั้นเราไม่ดูเรา วัดเราก็สมบุญผลบุญผลยุ่งหาอะไร เราเองก็ไม่อดอยากขาดแคลน ยุ่งหาอะไร เก็บหาอะไร นั้น ผู้ที่ขาดแคลนจำเป็นมาอาศัยผู้อื่นแทบเป็นแทบตายมีจำนวนมากขนาดไหน มองตรงนั้นซิ มองจุดนั้นซิ นี่ละที่ว่าเงินทองข้าวของมีไม่ได้ ออกอย่างนี้เอง ออกตลอดเลยเรา ออกด้วยความเมตตา

อันนี้เป็นหลักธรรมชาตินะ เมตตาที่พูดอะไรไม่ถูก ดังที่ท่านทั้งหลายฟังเสียงหลวงตาเทศน์ ธาตุชั้นนี้เป็นเครื่องมือ ถ้ากิเลสครองตัวอยู่ ก็เป็นเครื่องมือได้ทั้งกิเลส เป็นเครื่องมือได้ทั้งทางธรรม ถ้ากิเลสสิ้นไปแล้วก็เป็นเครื่องมือสำหรับธรรมทำประโยชน์ล้วนๆ กิเลสไม่มีเอาไปใช้ นี่เราพูดตรงๆ เครื่องมือของเราคือร่างกายนี้ มีแต่ธรรมเอาไปใช้ล้วนๆ กิเลสไม่มี ด้วยเหตุนี้กิริยาอาการของหลวงตานี้พูดตรงๆ เลย ที่แสดงต่อพี่น้องทั้งหลายนี้ ท่านทั้งหลายร้อยทั้งร้อยอยากว่า จะเอากิริยาเป็นเครื่องวัดดวงกัน เช่นว่าดูว่ากล่าว โลกถ้าดูว่ากล่าว กิเลสเป็นพินเป็นไฟจะออกมาพร้อมกัน พอฆ่าฆ่า พอแกลง พอทำลายแบบไหนทำลาย ถ้ากิเลสตัวนี้ได้ออกเต็มเหนี่ยวแล้ว เอาเครื่องมือนี้ไปใช้อย่างเต็มที่ ฉิบหายไปเลยโลก นี่เรื่องของโลก

แต่เครื่องมือของเรา คือร่างกายของเราที่เอามาใช้ นับตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลง ไปจากใจแล้ว เครื่องมือนี้เป็นเครื่องมือของธรรมล้วนๆ เพราะฉะนั้นกิริยาอาการที่ แสดงออกทั้งหลาย จะแผดเผาขนาดไหน เหมือนฟ้าถล่ม เหมือนจะขาดสะบั้นลงไปไม่มี ผุยมี่ผิงติดตัวเลยก็ตาม เป็นกิริยาของธรรมล้วนๆ ไม่มีกิเลสแฝงมาเลย ออกมาแรงเท่าไร เหมือนรดน้ำ ตรงไหนสกปรกมาก น้ำสาตลงๆ นี่น้ำดับไฟ น้ำชะล้างความสกปรก กิริยา ทำทางที่ทำหนักเบาเหมือนชะล้างสิ่งสกปรก สกปรกมากก็เอาหนัก น้อยเอาน้อย ดูด่าว่า กล่าวเหมือนกับน้ำที่สาตลงไปๆ ไม่ได้ผิดกันอะไร เพราะกิเลสหมด มีแต่ธรรมล้วนๆ แล้ว นี่ก็เป็นเครื่องมือของธรรม ธรรมล้วนๆ แล้วออกที่ไหนก็เป็นธรรมไปหมด

ใครยังไม่วัด เอา วัดเสีย หลวงตาเอาตัวมันเลย เราขึ้นเวทีมา พัดกับกิเลสนี้เป็น เวลา ๙ ปีพูดตรงๆ เลย ๙ ปีเต็มๆ จึงได้ลงจากเวที พัดกับกิเลสตั้งแต่เรียนจบตามความ มุ่งหมาย คือให้จบเปรียญ ๓ ประโยคได้เป็นมหา แผนผังทั้งหลาย ดำรับตำราที่จะก้าวเดิน เพื่อความพ้นทุกข์พอแหละ พอจบนั้นแล้วเราจะออกทันที นี่กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ที่นี้ พอจบนั้นปั๊บก็ออกทันทีเลย นั่นละได้ขึ้นเวทีแล้วนะ พอออกปฏิบัตินั่นละขึ้นเวที พัดกับ กิเลส เรียนหยุดพรรษา ๗ ได้มหาเปรียญพรรษาที่ ๗ นักธรรมเอกก็จบในปีเดียวกัน จบ พร้อมกันกับเปรียญ ๓ ประโยค ก้าวละที่ขึ้นเวที ชัดกันเลยกับกิเลส จนกระทั่งถึงปี ๒๔๙๓ วันที่เราจำไม่ได้นะ เราจำได้แต่วันแรม ๑๔ ค่ำเดือน ๖ เขาเอาไปเทียบมันเท่ากับ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม เป็นวันที่ฟ้าดินถล่ม ชัดกิเลสมาเป็นเวลา ๙ ปี

เวทีใหญ่ครั้งสุดท้ายคือวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร หลังภูเขาวัดดอยธรรม เจดีย์ เวลา ๕ ทุ่มพอดี ชัดกันกิเลสขาดสะบั้นลงไปนั่นประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มเลยเทียบนะ ความจริงฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขา แต่ระหว่างกายกับจิตมันสะท้อนกันอย่างหนัก เพราะกาย กับจิตนี้กิเลสแทรกอยู่ในนั้น แทรกอยู่ทั้งทางกายและทางจิต เวลามันขาดสะบั้นจากกันนี้ กายกับจิตนี้จึงสะท้อนไปหมด ประหนึ่งว่าโลกธาตุสะท้อนไปหมด เราพูดได้อย่างชัดเจน

ธรรมพระพุทธรเจ้าเป็นของดิบของดี เป็นของที่จะพูดได้ ออกตลาดได้ ทำไมจะออก ไม่ได้ธรรมะของพระพุทธรเจ้า จะมอบให้ตั้งแต่ส้วมแต่ถ่านกิเลสตัณหาออกตลาดตเลหัว บ้านทั่วเมือง เอาไฟเผาบ้านเผาเมืองอยู่ทั่วดินแดนนั้นเหอ ธรรมนี้ออกไม่ได้เหอ มัน เป็นยังไง เราอยากถามปัญหาข้อนี้อีก ธรรมเป็นของดิบของดีที่โลกทั้งหลายมุ่งหวังทั้งนั้น เวลาพูดธรรมพูดธรรมมาตามหลักความจริงทำไมพูดไม่ได้ เพราะฉะนั้นหลวงตาจึงออก ผางเลยเชียว เราจะพูดว่านั่น ความจริงอยู่กับเรา ความรู้ความเห็นในธรรมทั้งหลายอยู่กับ เรา ธรรมอยู่กับหัวใจเราเป็นผู้รู้ผู้เห็น เราเป็นผู้แสดงออกเพื่อประโยชน์แก่โลก เราไม่ได้ เพื่อความฉิบหายแก่โลก ด้วยธรรมที่เป็นมหายานงค้อย่างยิ่งแล้วในหัวใจเรา

เพราะฉะนั้นเราจึงพูดได้อย่างเต็มปาก ใครจะว่าไอ้ว่าอวดก็ตามมันเป็นหมาเห่าข้างธรรมคือข้าง ธรรมเป็นสิ่งเลิศเลอ โลกทั้งสามกราบ หมาตัวนั้นไม่มีใครกราบมัน เข้าใจไหม จะไปถือปากหมานั่นดีกว่าธรรมหรือ หว่าท่านไอ้ท่านอวด ท่านอย่างนั้นอย่างนี้ นี่คือปากอ้อมขึ้นมาพูด ตัวมันไม่มีความศักดิ์สิทธิ์พิเศษอะไรในหัวใจ มีแต่บุตรแต่คูคือกิเลส ตัณหาไหล่ออกมา ฟันออกมาก โปะทางนั้นโปะทางนี้ให้สกปรก ไอ้พวกสกปรกด้วยกันและชอบความสกปรกอยู่ด้วยแล้วก็ยิ่งชอบกัน เชื้อไปตามมันแล้วเหยียบธรรมไป แล้วก็จมลงในมูตรในคู

นี่เราจนจะตายเราจึงพูดให้ชัดเจนเสียเลย เรายืนยันในธรรมของพระพุทธเจ้าเต็มในหัวอกเราหมดแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ โมง เวลาฟ้าดินถล่ม เรื่องสงบลงไปเรียบร้อยเราดูนาฬิกา ๕ โมงเป็งพอดี เราจึงไม่ลืมนะ นี่ละเราทำมาแทบเป็นแทบตาย ผลประโยชน์ที่ได้มาก็เพื่อเรา เราเห็นว่าธรรมเป็นของล้ำเลิศ ได้ผลประโยชน์มาก็เพื่อความล้ำเลิศ นำผลประโยชน์ที่ได้มาจากความตะเกียกตะกายแทบเป็นแทบตายของเรานี้สอนโลกเพื่อเป็นมงคลแก่โลก จะเสียที่ตรงไหน เอ้าๆ ถ้ามมา ใครเก่ง ปากหมาตัวไหนมันเก่ง ให้มันอ้อมขึ้นมาถามเราซิ

มันจะเหยียบหัวพระพุทธเจ้า เหยียบหัวศาสนาชาวพุทธกันทั้งหมดนั้นหรือ พวกนี้มันวิเศษวิโสอะไร ถ้ามันวิเศษไปหากกราบมันซิ อย่ากราบธรรม พุทธ โอ ธัมโม สังฆो พุทธธมฺมํ สงฺฆํ สรรณํ คจฺฉามิ อย่ากราบ ให้ไปเที่ยวหากกราบพวกที่ปากอ้อมขึ้น ฟันออกมาก มีแต่ขี้ โทกหลอกลวง ตัวสกปรกใหญ่ ให้ไปหากกราบนั้นนะ ถ้าเห็นว่าคำพูดของเขาเป็นของดีให้ไปกราบ เราพูดธรรมทั้งหลายเพื่อประโยชน์แก่โลกไม่เป็นประโยชน์แล้วอย่าหมุนมาให้หมุนไปหาบุตรหาคุณจวมกันไปตามเดิม นี่ลากขึ้นเข็นขึ้นแทบเป็นแทบตาย จะว่าไง

นี่เราจนจะตายแล้วเราถึงรีบเปิด แต่ก่อนก็เปิดธรรมดา เปิดอยู่ลึกลึกลับๆ ลับๆ บนศาลากับพระ ไม่มีใครกราบ เทศน์สอนพระล้วนๆ แกงหม้อเล็กหม้อจืดๆ หม้อใหญ่ไม่พูดเลย ฟาดขึ้นไปตั้งแต่สมาธิ-ปัญญาเลย ศีลรักษาสมบูรณ์เต็มที่แล้ว เราเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ พระของเราที่เข้ามาอยู่ด้วยกันมุ่งธรรมมุ่งธรรมอย่างยิ่ง ศีลจึงบริสุทธิ์เต็มเหนี่ยวเลย เป็นวิสัยของท่านที่จะรักษาได้เต็มเหนี่ยวท่านรักษาได้เต็มเหนี่ยว ส่วนธรรมมีเหลี่ยมล้ำต่ำสูงต่างกันท่านก็มาพยายามอบรมจากเรา เราจึงสอนตั้งแต่สมาธิ-ปัญญาขึ้นเรื่อย ๆ

จากนั้นจึงได้ออกทั่วโลก นี่เราจนจะตายเราจะเปิดธรรมของเรา เราพูดตรงๆ เลย ธรรมของเรานี้ครอบโลกธาตุอยู่ในหัวใจ เราไม่ไปถามพระพุทธเจ้าพระองค์ใด จำมาเป็นอันเดียวกันหมดแล้วพูดให้มันชัดอย่างนี้ จึงไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นพระรูปพระโฉมยังงี้ นั่นเป็นเรื่องวัตถุ ส่วนจิตที่เป็นธรรมธาตุแท้ๆ เป็นอันเดียวกันหมด เหมือนน้ำในมหาสมุทรจ่อลงตรงไหนเป็นมหาสมุทรเหมือนกันหมด เอาจ่อลงไปจ่อ

ลงในน้ำมหาสมุทร เอานิ้วไหนดงจ่อ จ่อจุดไหนเป็นมหาสมุทรด้วยกันหมด นี่ผางขึ้น
เท่านั้นเป็นอันเดียวกันหมดแล้ว ฟังให้ชัดเจนวันนี้

จึงไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้า ใครว่าเราประมาทเอาวามา ให้มาดูนี้เสียก่อน แล้วให้
ไปดูมหาสมุทรเสียก่อนนะ เอามือจ่อลงไป จ่อไปนี้ถูกมหาสมุทรไหม ปฏิเสธได้ไหม จ่อลง
ตรงไหนถูกน้ำมหาสมุทรทั้งนั้น นี่ก็เหมือนกัน ธรรมชาติเหมือนน้ำมหาสมุทรแต่กว้าง
ครอบโลกธาตุ น้ำมหาสมุทรยังมีขอบมีเขตมีฝั่ง อันนี้ไม่มีฝั่ง ครอบโลกธาตุ ที่ว่าอมตธรรม
หรือธรรมชาติ บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้มากน้อยเพียงไรเราไม่ยากพูดเฉย ๆ
มันจ้ำอยู่ในหัวใจนี้รู้หมดเลย สิ่งเหล่านี้เราไม่เคยพูด เพราะพูดมันจะไม่มีผลดี คนเขา
จะไม่เชื่อ

ที่นี้ผู้ที่ตียังมีอยู่ เราจะเห็นแก่คนชั่วนั้นเหวอเป็นประมาณ คนดีมีอยู่เราจะไม่เห็น
เป็นของสำคัญเหวอ เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วเราพูดเพื่อคนดี คนชั่วมันไม่ยากฟังช่างมันซิ
เราปฏิบัติมาเราปฏิบัติเพื่อความดี เราไม่ปฏิบัติเพื่อความชั่วนี้ละ ได้ความดีมาสมมัก
สมหมายตามทางของศาสดาที่สอนไว้ ทุกพระองค์สอนไว้แบบนี้ เรารู้แบบนี้เห็นแบบนี้
แล้วพูดแบบนี้ไม่ได้จะเอาแบบไหนมาพูด ก็พูดแบบที่เป็นนี้ละ นี่ศาสนาพุทธของเราเลิศ
เลอพี่น้องทั้งหลายจำไว้นะ เรายันได้เลย พุทธศาสนาเลิศยอดทีเดียว จับให้ติดนะ อย่า
ปล่อยอย่างวาง จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนให้ทนเอา

เรื่องเหล่านี้มีแต่เรื่องกิเลสลากลง ๆ เอ้าป็นขึ้นไป ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน มี
มากมีน้อยทำตามมีตามเกิดของเรา ตามกำลังของเรา ความอุตสาหะพยายามของเรามีเท่าไร
ให้บึกบึน เราจะเอาตั้งแต่เรื่องของกิเลสมาถอดเป็นโล่บังหน้าจุดลากไปตลอดเวลาไม่ได้นะ
หาว่าเข้านัก สายนัก เย็นนัก ค่านัก ไม่สบายธาตุชั้นดีไม่ดี อากาศไม่ดี ทุกข์ยากเสียใจ มัน
ก็จะหาเรื่องละกิเลส มันไม่ยากให้ดึงออกไป คือดึงออกไปทำบุญทำทานนี้จะลากเจ้าของ
ขึ้นให้พ้นจากอำนาจของมันเข้าใจไหม มันจึงลากเอาไว้ ๆ ที่นี้เราดึงของเราออกซิ จำให้ดี

นี้แทบเป็นแทบตายก่อนที่จะมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เวลา ๙ ปีนี้ โอ้โฮ แทบสลบ
สลบเป็นบางครั้ง ๆ เอาขนาดนั้นนะทำความเพียร ไปคนเดียว พ่อแม่ครูจารย์ส่งเสริมด้วย
เพราะท่านเห็นนิสัยบ่าบีน นิสัยผาดโผนเอาจริงเอาจัง ถ้าได้ลงแล้วเอาจริง เพราะฉะนั้น
เวลาไปท่านถามว่าจะไปกี่องค์ ว่าไปองค์เดียว เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ขึ้นเลยทันที
ใครอย่าไปยุ่งท่านนะท่านไปองค์เดียว ใครจะไปยุ่ง เราก็ไม่เคยสนใจกับใคร ก็ร่มโพธิ์ร่ม
ไทรทั้งต้นอยู่นั้นใหญ่โตท่านอาจารย์มัน เราก็ไปของเรา

แต่พ่อพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพแล้ว ไม่ทราบใครจ้องมองเราอยู่แต่เมื่อไรพระ
เถรนะรุ่มเลย ตอนนั้นไม่มีอะไรละ พ่อแม่ครูจารย์ยังอยู่เราไปองค์เดียวได้สบาย ๆ ทำ
ความเพียรของคนองค์เดียว เราไปคนเดียวสละตลอดเลย เดินจากบ้านนี้ไปถึงบ้านนั้นเป็น

เดินจงกรมตลอดเวลา ฟัง สติกับจิตติดแน่นกัน พิจารณาเรื่องกิเลสตัณหา เดินจากนี้ไปถึง หมู่บ้านนั้น เราว่าวันนี้เราเดินทางเราไม่ได้ทำความเพียรไม่ได้พูด เป็นความเพียรตลอด ของบุคคลคนเดียว ไม่ได้เป็นน้ำไหลบ่า ไม่แทรกทางนูนทางนี้ ฟุ้งเสีย

อยากกินก็กิน ไม่กินก็วันก็ตาม มันจะตายจริงๆ เราก็กินได้นี่นะ ยากอะไร หารธรรม มั่นหายาก หาอาหารใส่ฟุ้งไม่ได้ยากนะ มันหิวโหยจนจะเป็นจะตาย พอกินอิ่มท้องแล้วม้า แข่งสู้ไม่ได้ ความแข็งแรงของธาตุขันธ์ได้มาอย่างรวดเร็วจากอาหาร แต่อำนาจของอรรถ ของธรรมนี้ไม่ค่อยมี ไม่ค่อยเกิด เพราะฉะนั้นจึงต้องป็นใส่เพื่ออรรถเพื่อธรรม ทุกข์ ยากลำบากเอาหนเอาๆ ไปอยู่บางหมู่บ้านเขาตีเกราะประชุมกันมา ฟังซินะ เคยมีไหม เรามีมาแล้ว เป็นมาแล้ว

ตีเกราะประชุมกันในหมู่บ้านเขา พอลูกบ้านมาประชุมแล้ว นี่ใครเห็นว่ายังงี้ พระองค์นี้มาอยู่กับเรานานแล้ว ไม่ทราบว่่ากี่วันต่อมๆ มาบิณฑบาตหนหนึ่ง หายเงียบๆ อย่างนี้เป็นประจำ ท่านไม่ตายแล้วหรือ แล้วพวกเรากินวันละสามมื้อสี่มื้อมีอย่างทะเลาะกัน ตั้งแต่ตั้งบ้านมานี้เราก็กี่ไม่เคยเห็นพระแบบนี้ ผู้ใหญ่บ้านเขาพูด เราเห็นพระองค์เดี๋ยวนี้ แหละ แล้วเป็นมหาด้วยนะ เขาว่าเป็นมหาเสียด้วย ให้ออกไปหาท่านดูซิ เป็นยังงี้ท่านไม่ ตายแล้วหรือ เราไม่ไปละกลัวท่านจะเขกเอา ว่าอย่างนั้นผู้ใหญ่บ้าน พวกลูกบ้านก็ หลั่งไหลออกมา เวลามาหาเราหลายๆ มาอะไรกันมากมายกายกอง เขาก็มาเล่าเรื่องให้ฟัง เราก็กี่โล่เบียดๆ เสร็จ จบแล้วเสร็จ ไปกลับ ไม่ถึงสิบนาทีกี่โล่หนีเลย เราทำของเราอย่าง นี้เห็นไหม

นี่ละเสาะแสวงหาธรรม เวลาจะเป็นจะตายเหมือนผ้าขี้ริ้ว เหมือนไม่มีค่าราคาอะไร อยู่ในป่าในเขา หายใจแหม่วๆ เดินไปบิณฑบาตในหมู่บ้านไม่ถึง เรากำหนดว่าจะกะให้ถึง หมู่บ้านในวันพรุ่งนี้ บิณฑบาตคงถึงละ เอ้าวันพรุ่งนี้ไปฉัน ถ้าเลยจากนี้แล้วจะไปไม่ถึง กำหนดแล้ว ถึงขนาดนั้นถึงกลางทางจะตายแล้ว นั่งหายใจแหม่วๆ มันไปไม่ได้พักเสียก่อน แล้วค่อยไปบิณฑบาต พอฉันเสร็จแล้วมานี้เหมือนม้าแข่งนะ พอฉันแล้วมานี้ดีดผิงเลย เห็นไหมกำลังทางร่างกายมาอย่างรวดเร็ว แต่กำลังทางใจนี้ยาก เพราะฉะนั้นจึงต้องบึกบึน กันอย่างนี้ เราแทบเป็นแทบตาย

นั่งตลอดรุ่งใครมีที่ไหน พระในประเทศไทยเอ้าว่าให้มันชัดเจนอย่างนี้ วันนี้เป็น วันที่จะเปิด เรานั่งตลอดรุ่ง ๙ คืบ ๑๐ คืบ ไม่ได้นั่งติดกันทุกคืบนะ นั่งตลอดรุ่งวันนี้แล้ว เว้นไปคืบหนึ่งบ้าง สองคืบบ้าง แล้วนั่งตลอดรุ่งๆ ฟุ้งนั่งตลอดรุ่ง ใครอยากให้เห็นฤทธิ์ กัน เอานั่งตลอดรุ่งให้ดูเสียหน่อยนะ เรานั่งมาแล้วเป็นเวลา ๙ คืบ ๑๐ คืบ กั้นแตกเลอะ หมดเลย มีไหมพระในประเทศไทย ขอพูดเสียทีนะวันนี้ มันเป็นอะไรหลวงตาบ้วนนี้ถึงถูก

โถมตีเอานักหนา สร้างความดีแทบเป็นแทบตาย ใ้พวกเปรตพวกผีคอยโถมคอยตี ตลอดเวลา เอววันนี้พืดกันหน่อย

เป็นยังไงความดีของหลวงตาที่ได้สร้างมานี้ สอนโลกมานี้ได้ ๖ ปีแล้วไปหาคัมภีร์ ไทโชนมาสอน พูดให้มันชัดเจนนะ นี่หมายถึงว่าเปิดเผยออกทั่วโลกได้ ๖ ปีเต็ม เทศน์ที่ไทโชน บ้างก็กัณฑ์ ไปหาคัมภีร์ไทโชนมา พิจารณาซิท่านทั้งหลาย เรียนก็เรียนมาได้แค่สามประโยค แต่เวลาออกปฏิบัติได้ปรากฏในธรรมทั้งหลายรู้ชั้นที่ใจๆ ผางชั้นที่ใจแล้วเทศน์ไม่หยุดไม่ ถอย เป็นยังไง เวลาก็เทศน์อยู่มิใช่หรือ พิจารณาซิ ไปหามาจากคัมภีร์ไทโชน นี่ธรรม พระพุทธเจ้าขอให้เกิด ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วจำครอบโลกธาตุ

เอา ถามมาว่างั้นเลย ถ้าควรตอบจะตอบทันที ควรตอบหนักเบาอย่างน้อยจะออกทันที ที่ว่าติดเราไม่ยากพูดเลยเพราะไม่มี คำว่าติดไม่มี นอกจากควรตอบหรือไม่ตอบ ให้ ติดไม่มี ควรตอบได้ประโยชน์หนักเบาอย่างน้อยเพียงไร หรือตอบไปแล้ว จะไม่เกิด ประโยชน์อะไร ตอบไปหาอะไร เหตุผลมันมีอยู่อย่างนั้น นี่ละเราช่วยโลกช่วยมาอย่างนี้ เต็มเม็ดเต็มหน่วยช่วยบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เป็นเวลา ๖ ปีเต็มเทศน์มาก็กัณฑ์ แล้วไปเอา มาจากคัมภีร์ไทโชนบ้างมาเทศน์ ขอพูดเสียทีหนึ่งวันนี้ละ

มันเป็นยังไง วันหนึ่งๆ เทศน์ไม่หยุดไม่ถอยเป็นประจำวันดังที่เทศน์อยู่เวลานี้ เอา มาจากไทโชนคัมภีร์ไทโชน คัมภีร์แบกจนหลังหักมันก็ไม่พอ ที่นำมาเทศน์เหล่านี้ไม่พอ แต่ เทศน์อยู่นี้เทศน์ได้ตลอด ถ้าเหตุผลกลไกที่ควรจะได้รับประโยชน์สำหรับผู้ฟังมาเกี่ยวข้อง ออกทันทีๆ ถ้าไม่เกิดผลประโยชน์ปิดเหมือนลือกกุญแจไว้เลย ทำยังไงก็ไม่ออก มีเหตุมี อย่างนั้นธรรม มีก็ไม่หนัก เหมือนไม่มี ถ้าเวลาเหตุการณ์เข้ามานี้รับกันออกทันทีๆ เลย นี่ละธรรมภายในใจ

ขอให้ปฏิบัติธรรม เมื่อธรรมได้เกิดขึ้นในใจ ใจดวงนี้เป็นธรรมทั้งหมด ไม่มีอัตตมี อัน ออกทะลุทั่วโลกธาตุ นี่ละกิเลสบีบนี้้ออกไม่ได้นะ ไปที่ไทโชนติด ติดตลอดเวลา โลกนี้มี แต่โลกติด ไปที่ไทโชนบ่นตั้งแต่เรื่องกองทุกข์ทรมาณทั่วโลกดินแดน ไครหาความสุขมาจาก ไทโชน จากกิเลสที่มันหลอกลวงมาได้ผลดีมาอวดธรรมบางซึ ไม่เห็นมี นี้อวดผู้อยากอวด ตั้งแต่กิเลสตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายก่อกวนภายในใจขาดสะบั้นไปจากใจเรา เราไม่มีทุกข์ ตั้งแต่ บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ไม่ปรากฏว่าทุกข์มีในหัวใจเราเลย สอนโลกก็สอน โลกไทโชนที่เป็น ฟินเป็นไฟเผาไหม้กันตลอดเวลาเราสอนด้วยความเย็นใจของเรา เราไม่มีทุกข์เหมือนโลกที่ เต็มไปด้วยกองทุกข์นั้นเลย

พระพุทธเจ้าสอนโลกท่านก็สอนอย่างนั้น โลกเต็มไปด้วยกองทุกข์ พระพุทธเจ้า สอนโลกด้วยบรมสุข สาวกทั้งหลายสอนด้วยบรมสุข ท่านไม่ได้มีกองทุกข์ไปคละเคล้ากัน กับโลกที่จมอยู่ด้วยกองทุกข์ทั้งหลายนั้นเลย ต่างกันยังไงบ้าง นี่ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็น

ยังง้างเอาไปฟังซีพี่น้องทั้งหลาย การเทศน์สอนพี่น้องทั้งหลายเราไม่ได้หวังเอาอะไรนะ เทศน์ทุกวันนี้ เราหวังให้เป็นประโยชน์แก่พี่น้องทั้งหลาย เราพอทุกอย่างแล้ว เราไม่หวังอะไร รอดตั้งแต่ลมหายใจ พอขาดเท่านั้นดีดฝั่งเลย การตายของเราไม่ยากเราพูดตรงๆ สร้างมั่งสร้างเมรุให้เรา เผาเผาเผาเผาอย่ามายุ่ง แน่ะ ตายแล้วมันหมดสภาพแล้ว ถ้าจะเผาก็เผา ไม่เผาเขี่ยลงทะเลไหนก็เขี่ย เราไม่สนใจกับหัวมันแหละของเหล่านี้

ธรรมธาตุเต็มอยู่ในหัวใจแล้ว ตั้งแต่ยังไม่ตายเรารู้อยู่แล้ว พูดอย่างอาภัพ เพราะรู้แล้วถึงมาพูด ไม่ได้เอาอะไรมาโกหกโลกนี้นะ ที่นี้เวลาตายแล้ว นี่เรายังซ้ำเข้าอีกนะ ด้วยความห่วงใยโลกนั่นเองไม่ใช่อะไร เวลาเราจะตายเราเขียนพินัยกรรมไว้แล้ว พินัยกรรมว่าไง เวลาเราตายแล้ว บรรดาประชาชนญาติโยม ลูกศิษย์ลูกหาน่าปัจฉัยไทยทานเข้ามาถวายเรา เผาศพเรา เฉพาะอย่างยิ่งเงิน ใ้อหลังลายเข้าใจใหม่ ได้มามากน้อยเราจะตั้งกรรมการเก็บรักษาให้หมด อย่างนำไปใช้สุรุ่ยสุร่าย ประดับประดาตกแต่งโลงศพโลงศพอะไร อย่าไปยุ่ง อันนั้นรอดแต่เอาไฟจ้อมันเท่านั้น ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร

เงินนี้มีประโยชน์สำหรับผู้มีชีวิตอยู่ เราจะนำเงินจำนวนเหล่านี้ทั้งหมด จากคณะกรรมการที่รวบรวมได้แล้วเข้าไปซื้อทองคำ แล้วเข้าสู่คลังหลวงให้หมด ฟังซินะ อันนี้เป็นประโยชน์แก่ผู้ยังมีชีวิตอยู่ คือปัจฉัยนี้จะไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเพื่อความอบอุ่นแก่ลูกหลานชาวไทยเรา เราเองดีดเลยเราไม่สนใจ นี่เป็นวาระสุดท้ายที่เราทำประโยชน์แก่โลกก็มีพินัยกรรม อันนี้เป็นสุดท้ายของเรา เวลาเรายังมีชีวิตอยู่นี้เราก็ช่วยอย่างเต็มที่อยู่อย่างนี้ละ ดูเอาซิ เป็นยังไงช่วยพี่น้องทั้งหลาย ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ใครจะว่าอะไรมันเหนือหมดแล้ว ที่ใครจะมาตำหนิติเตียนอะไรๆ ยกยอปอปั้นอะไรนี้เป็นส่วนเกินทั้งนั้น ความพอดีอยู่กับธรรมธาตุนั้นแล้ว ไม่เอา ดีก็ไม่เอา ชั่วก็ไม่เอา ตกลงไปเอง ตกไปเอง ใครจะมาตำหนิขนาดไหนก็ตกไปเอง ใครจะมาชมขนาดไหนก็ตกไปเอง แต่เป็นเจตนาดี เจตนาชั่ว เป็นบาปเป็นบุญของผู้เป็นต่างหาก เราไม่เป็นอะไร พวกกันจำเอานะ อุตสำหรับพยายาม

เป็นยังไงคัมภีร์ (หันมาพูดกับลูกศิษย์) เวลาเทศน์เราพูดจริงๆ เราเรียนจนเป็นมหา บทเวลาปฏิบัติธรรม ธรรมได้เกิดขึ้นภายในหัวใจแล้วมันไม่ได้ออกไปคัมภีร์นะ ขึ้นนี้เลยฝั่งๆ iley เราไม่ได้ประมาทคัมภีร์ คัมภีร์เป็นแนวทางเดิน เป็นเข็มทิศทางเดินชี้ทางเข้ามาสู่ปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติตามคัมภีร์ถูกต้องแล้ว ได้ผลขึ้นมาแล้วเอาอันนี้ออกใช้ ไม่ต้องไปรบกวานคัมภีร์ เอาละวันนี้พอ มันเลยเถิดแล้วแหละ จำได้หรือยังพี่น้องทั้งหลาย ธรรมพระพุทเจ้าเป็นของหลอกลวงโลกหรือ นี่เราเอาตัวเราอันเลย เราไม่เคยสะทกสะท้านกับอะไร สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรที่จะมาผ่านได้ ธรรมอันนี้เหนือหมดเลย เพราะฉะนั้นจึงพูดด้วยธรรม ธรรมเหนือโลกก็พูดแบบเหนือโลกละซิ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz